

Книгата на Даниил — сто петдесет и осма

Разкриване на видението: Разбиране на дните на скръб в Даниил

Jeff Pippenger

2024-03-25

В третата година на Кир, царя на Персия, се откри нещо на Даниил, чието име бе наречено Валтасар; и това нещо беше истинно, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разбиране за видението. В онези дни аз, Даниил, тъгувах три пълни седмици. Не ядох вкусен хляб, нито месо, нито вино влезе в устата ми, нито изобщо се помазвах, докато не се изпълниха три цели седмици. И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях край брега на голямата река, която е Хидекел. Даниил 10:1–4.

През символичните три дни и половина от единадесета глава на Откровение, когато двамата свидетели са мъртви на улицата, на Валтасар се разкрива едно „нещо“. По-рано той вече бе разбрал „видението“ (margh), защото в девета глава Гавриил вече бе дошъл и му бе дал разбиране за видението.

Да, докато още говорех в молитва, мъжът Гавриил, когото бях видял в началното видение, като летеше бързо, се допря до мене около времето на вечерната жертва. И ме осведоми, и говори с мене, и каза: Данииле, сега излязох, за да ти дам мъдрост и разум. В началото на твоите молби излезе повелението, и аз дойдох да ти известя; защото си много възлюбен; затова разбери думата и вникни във видението. Данаил 9:21–23.

„Мъжът Гавриил, когото“ Даниил „бе видял във видението в началото“, се отнася към „хазон“ — видението на пророческата история, което се отнасяше до това как Гавриил тълкуваше за Даниил видението за царствата от библийското пророчество в осма глава. Но „видението“, което Даниил тогава трябваше да разбере в девета глава, беше „маре“ — видението на явяването. Тогава Гавриил дава на Даниил историческото разчленяване на пророчеството за две хиляди и триста години.

Девета глава се изпълни в първата година на Дарий. Когато Валтасасар заявява, че „разбра видението“ в „третата година на Кир“, той бе разбрал видението „маре“ вече две години. Това, което Валтасасар дойде да разбере в „онези дни“ на скръб, беше „нещото“, тоест еврейската дума „давар“, и то беше дълго, защото определеното време беше две хиляди петстотин и двадесет години.

Даниил вече беше разбрал нещо от „това“, защото в девета глава изпълняваше молитвата от Левит двадесет и шеста глава, а това е молитвата на „това“. Имаше увеличена светлина върху „седемте времена“, които Валтасасар дойде да разбере през двадесет и едините дни на скръб, и увеличението на светлината върху „седемте времена“ през тези дни на скръб беше предобраз на увеличената светлина върху „седемте времена“ през 1856 година. Милеритите също така и преди знаеха за „седемте времена“, защото го бяха прогласявали, но имаше

прибавена светлина, която трябваше да ги изпита тъкмо в онзи момент от тяхната история, когато преминаха от Филаделфийското към Лаодикийското движение.

Дните на скръб на Валтасар са паралелни на пророческата история, когато Филаделфийското движение премина в Лаодикийското движение през 1856 г., а след това — в Лаодикийската адвентна църква през 1863 г. И в историята на Валтасар, и в историята на милеритите увеличената светлина върху „седемте времена“ съвпада с прехода на Лаодикийското движение на третия ангел към Филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди, и с дните на скръб, които са по време на забавянето, когато трябваше да бъде разкрита увеличената светлина върху „седемте времена“.

Валтасар представлява едновременно вестител и движение. В дните на неговото скърбене вестителят трябва да разбере „нещото“, което е Истина, и след това да представи „нещото“ на едно движение, когато Михаил възкресява двамата свидетели през 2023 година.

Еврейската дума „*ma'eh*“ (видение на явяването на Христос), за която в първи стих се посочва, че Даниил я е разбрал, е представена четири пъти в последното видение на Даниил. Два пъти тя е преведена като „видение“, и два пъти като „явяване“. Първият път, когато Даниил употребява думата в първи стих, той посочва, че е разбрал „видението“, но другите три препратки показват, че Даниил преживява видението. В шести стих лицето на Христос беше „като ‘явяването’ на светкавица“.

А на двадесет и четвъртия ден на първия месец, когато бях при брега на голямата река, която е Хидекел, подигнах очите си и погледнах; и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха опасани с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше също като топаз, лицето му — като блясъка на светкавица, очите му — като огнени светили, ръцете му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като глас на множество. И аз, Даниил, сам видях видението; защото мъжете, които бяха с мен, не видяха видението; но голям трепет падна върху тях, така че избягаха да се скрият. И тъй, аз останах сам и видях това велико видение, и не остана сила в мен; защото благообразието ми се превърна в мен в обезобразяване и не задържах никаква сила. Даниил 10:4–8.

Има и друга еврейска дума, превеждана като „видение“, с която ще се заемем, след като изложим някои характеристики на еврейската дума „*ma'eh*“. В предишните стихове думата „образ“ предава именно еврейската дума „*ma'eh*“. Същата дума е преведена като „видение“ в шестнадесети стих. В шестнадесети стих видението за Христос е изпълнило Даниил със скръб.

И ето, един, подобен на синовете човешки, се допря до устните ми; тогава отворих устата си и проговорих, и рекох на онзи, който стоеше пред мен: Господарю мой, от видението скърбите ме налегнаха и у мене не остана сила. Даниил 10:16.

Еврейската дума, преведена като „скърби“, означава панта, а „видението“ за явяването на Христос, което Даниил видя в стиха, се завъртя на панта. „Панта“ в пророчеството представлява повратна точка.

„Има уроци, които трябва да бъдат извлечени от историята на миналото; и вниманието се насочва към тях, за да разберат всички, че Бог действа по същите линии сега, както винаги е действал. Неговата ръка се вижда в Неговото дело и между народите сега също така, както се е виждала откакто евангелието бе най-напред прогласено на Адам в Едем.

„Има периоди, които са повратни точки в историята на народите и на църквата. В Божието провидение, когато настъпят тези различни кризи, се дава светлината за това време. Ако тя бъде приета, следва духовен напредък; ако бъде отхвърлена, следват духовен упадък и крушение. Господ в Своето слово е разкрил настъпателното дело на евангелието, както то е било извършвано в миналото и както ще бъде в бъдещето, чак до последния конфликт, когато сатанинските сили ще направят своето последно удивително движение.“ Bible Echo, 26 август 1895 г.

Шестнадесети стих представлява повратна точка в историята, която Вальтасар представя. Той е повратна точка както за републиканския рог (нацията), така и за протестантския рог (църквата). Той представлява криза и представлява момента, в който за тази история се дава специална светлина. Повратната точка за Даниил настъпи, когато Даниил беше „докоснат“ — втория път от общо три пъти. Даниил щеше да бъде докоснат три пъти и вторият път, когато беше докоснат, беше повратна точка за Даниил; и тази повратна точка беше вторият от трите пъти, когато Даниил видя видението „march“.

И ето, нещо като подобие на човешките синове се допря до устните ми; тогава отворих устата си, заговорих и казах на онзи, който стоеше пред мене: Господарю мой, от видението ме налегнаха скърби и не ми остана сила. Даниил 10:16.

Скоро ще разгледаме трите докосвания. Първият от четирите пъти, когато Даниил употребява думата „march“, е неговото свидетелство, че е разбрал видението; а последните три препратки определят неговото преживяване, когато действително е видял явяването. Третият път, когато той посочва видението на явяването, е в стих осемнадесети, където е докоснат за трети път.

Тогава пак дойде и се допря до мене Някой, който приличаше на човек, и ме укрепи. Даниил 10:18.

При второто докосване, в стих шестнадесети, което е второто споменаване на видението „мара“, силата му го напуска; но при третото докосване силата му се възстановява. В стихове десети, шестнадесети и осемнадесети Даниил е докоснат. В стих шести Даниил вижда явяването на Христос, а след това Гавриил; и в стих десети Гавриил докосва Даниил за първи път.

И тогава повдигнах очите си и погледнах; и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чийто кръст беше опасан с чисто злато от Уфаз. И тялото му беше като хрисолит, и лицето му — като блясъка на светкавица, и очите му — като огнени светили, и мишците му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като гласа на множество. И аз, Даниил, сам видях видението; защото мъжете, които бяха с мен, не видяха видението; но голям трепет ги обзе, така че побягнаха да се скрият. Затова

останах сам и видях това велико видение; и не остана сила в мен; защото хубостта ми се превърна у мен в тление и не запазих никаква сила.

Но чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, паднах в дълбок сън на лицето си, с лице към земята. И ето, ръка се допря до мене и ме постави на коленете ми и на дланите на ръцете ми. И той ми каза: Данииле, мъжо възлюбен твърде много, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на краката си; защото сега съм изпратен при тебе. И когато ми изговори тези думи, аз се изправих, треперейки. Тогава ми каза: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, когато ти насочи сърцето си, за да разбереш и да се смириш пред твоя Бог, думите ти бяха чути, и аз дойдох поради думите ти. Но князът на персийското царство ми се противеше двадесет и един дни; но, ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там при персийските царе. А сега дойдох, за да ти дам да разбереш какво ще сполети твоя народ в последните дни; защото видението се отнася за много дни напред. Даниил 10:5–14.

Тогава, в шестнадесети стих, Даниил е докоснат втори път, когато вижда видението на Христос.

И когато ми изговори такива думи, обърнах лицето си към земята и онемях. И ето, един, подобен по образ на човешките синове, се допря до устните ми; тогава отворих устата си, заговорих и казах на онзи, който стоеше пред мене: О, господарю мой, от видението ме обзеха болки и не остана в мене сила. Защото как би могъл слугата на този мой господар да говори с този мой господар? Понеже у мене начаса не остана сила, нито дъх остана в мене. Даниил 10:15–17.

Тогава Даниил е докоснат за трети път при явяването на Гавриил, а не на Христос.

Тогава пак дойде и се допря до мене един, който имаше вид като на човек, и ме укрепи, и каза: О, мъжо възлюбени, не бой се; мир на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми проговори, аз се укрепих и казах: Нека господарят ми говори, защото ти ме укрепи. Тогава той каза: Знаеш ли защо идвам при тебе? И сега ще се върна, за да воювам с княза на Персия; и когато аз изляза, ето, князът на Гърция ще дойде. Но ще ти известя онова, което е записано в книгата на истината; и няма никой, който да стои твърдо с мене в тези неща, освен Михаил, вашият княз. Даниил 10:18–21.

Даниил е докоснат три пъти, и първия и третия път е докоснат от ангела Гавриил. Втория път, когато е докоснат, това е от Христос. Даниил употреби една и съща еврейска дума четири пъти, но първия от тези четири пъти, в първия стих, той заявяваше, че разбира „видението“. Да се разбира една истина е важно, но това не е същото като да се преживее истината, както стана в другите три случая.

Когато дните на скръбта на Даниил приключиха, му бе дадено преживяване на видението, за което той имаше разбиране още преди да завършат дните на неговата скръб. Това преживяване се състои от три стъпки, представени чрез три докосвания. Първото и последното докосване бяха извършени от Гавриил, а средното докосване — от Христос. Първото и последното докосване бяха първата и последната буква от еврейската азбука. В

тази втора стъпка Даниил осъзнава състоянието си като бунтовен грешник по отношение на своя Господ и така средното докосване представлява бунт, както е представено от тринадесетата буква на еврейската азбука.

„Но Петър сега не мислеше нито за лодките, нито за товара. Това чудо, повече от всяко друго, на което някога бе станал свидетел, беше за него проявление на божествена сила. В Исус той видя Един, Който държи цялата природа под Своя власт. Присъствието на Божествеността му разкри собствената му несвятост. Любовта към неговия Учител, срамът от собственото му неверие, благодарността за снизхождението на Христос, а преди всичко съзнанието за собствената му нечистота в присъствието на безкрайната чистота, го поразиха. Докато спътниците му прибираха съдържанието на мрежата, Петър падна в нозете на Спасителя, възкликвайки: „Иди си от мене, защото съм грешен човек, Господи.““

„Същото присъствие на божествена святост беше причинило на пророк Даниил да падне като мъртъв пред Божия ангел. Той каза: „Лицето ми се обезобрази до разтление и не остана в мене сила.“ Така и когато Исая съзерца славата на Господа, той възкликна: „Горко ми! защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея всред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите.“ Даниил 10:8; Исая 6:5. Човешкото естество, с неговата слабост и грях, беше поставено в противоположност на съвършенството на Божествеността и той се почувства напълно недостатъчен и несвят. Така е било с всички, на които е било дадено да видят Божието величие и могъщество.“

„Петър възкликна: „Иди си от мене, защото съм грешен човек“; и все пак се държеше за нозете на Исус, чувствайки, че не може да бъде отделен от Него. Спасителят отговори: „Не бой се; отсега ще ловиш човеци.“ Едва след като Исая бе съзрял светостта на Бога и собственото си недостойнство, му бе поверена божествената вест. Едва след като Петър бе доведен до себеотричане и зависимост от божествената сила, той получи призива за своето дело за Христос.“ Копнежът на вековете, 246.

Видението „march“ е видението за явяването на Христос, но ангелът Гавриил е представен чрез второто и четвъртото използване на думата от Даниил. Първия път беше заявено, че Валтасар разбра видението, а последните три случая представят как Даниил преживява видението. И в трите случая, когато Даниил преживява видението, той бива и докоснат.

Първия път, когато бе докоснат от Гавриил, беше след като бе видял явяването на прославения Христос, и това преживяване го остави „в дълбок сън на лицето ми, и лицето ми към земята“. Видението бе произвело отделяне, защото онези, които бяха с него, „не видяха видението; но голям трепет падна върху тях, така че побягнаха да се скрият“. При първото разочарование Еремия „седеше сам, поради Божията ръка“, а във Валтасар „не остана сила“, „защото“ неговата „красота се превърна в мене в тление, и“ той „не задържа сила“.

Щом Гавриил го докосна за пръв път, после постави Данаил на коленете му и на дланите на ръцете му. След това заповяда на Данаил да разбере думите, които му говореше, и да се

изправи, което той и направи, макар и треперещ. Тогава Гавриил дава на Данаил разяснение за онова, което е станало през двадесет и едините дни на Данаиловия траур. Той посочи, че след като се бе борил с персийските царе в продължение на двадесет и един дни, Михаил слезе от небето, за да влезе в битката, а после Гавриил дойде, за да отговори на молитвите на Данаил и да му обясни „какво ще сполети твоя народ в последните дни“. Когато Михаил слезе от небето, Гавриил бе изпратен да обясни на Данаил последните дни.

Обяснението на Гавриил беше дадено на Даниил в края на двадесет и едините дни на скръб, което, в приложението „ред по ред“ на единадесета глава на Откровение, представлява момента, когато в тридесет и седма глава на Езекиил два пъти му е заповядано да пророкува на мъртвите кости, за да издигне двамата пророци от гробовете им. Това се случва, когато Михаил слиза от небето и възкресява тялото на Моисей, като същевременно отказва да влезе във взаимодействие със Сатана в Посланието на Юда. На Даниил предстои още два пъти да бъде докоснат, след като Гавриил му е дал общия преглед на дните на скръб.

След като Гавриил приключи, Даниил „обърна лицето си към земята и онемя“, а след това Сам Христос „докосна“ „устните“ на Даниил; тогава Даниил „отвори“ „устата“ си, „заговори и рече на Оня, Който стоеше пред мене: Господарю мой, от видението скърбите ми се обърнаха върху мене и не ми остана сила. И как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? защото у мене изведнъж не остана сила и не остана дъх в мене.“

Преживяването да види Христос и да говори с Него смирява Даниил до прах. Той онемя и би останал така, ако Христос не бе докоснал устните му, както устните на Исаия бяха докоснати от въглена от олтара.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Когато Исаия съзерца това откровение за славата и величието на своя Господ, той бе поразен от съзнанието за чистотата и светостта на Бога. Колко рязък бе контрастът между несравненото съвършенство на неговия Създател и греховния път на онези, които заедно с него отдавна бяха числени сред избрания народ на Израил и Юда! „Горко ми!“ — извика той; „защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите.“ Стих 5. Стойки, тъй да се каже, в пълната светлина на Божественото присъствие във вътрешното светилище, той осъзна, че ако бъде оставен на собственото си несъвършенство и безсилие, ще бъде съвършено неспособен да изпълни мисията, към която бе призован. Но бе изпратен един серафим, за да го освободи от неговата скръб и да го подготви за великата му мисия. Жив въглен от олтара бе положен върху устните му с думите: „Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти.“ Тогава се чу Божият глас да казва: „Кого да изпратя и кой ще отиде за Нас?“ А Исаия отговори: „Ето ме; изпрати мене.“ Стихове 7, 8.“

„Небесният посетител заповяда на очакващия вестител: „Иди и кажи на този народ: Слушайте наистина, но не разбирайте; и гледайте наистина, но не проумявайте.

Затлъсти сърцето на този народ, и направи ушите му натежали, и затвори очите му; да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и да бъдат изцелени.“ Стихове 9, 10.

„Дългът на пророка беше ясен; той трябваше да издигне гласа си в протест срещу преобладаващите злини. Но той се страхуваше да се заеме с това дело без някаква увереност в надежда. „Господи, докога?“ — попита той. Стих 11. Нима никой от Твоя избран народ никога няма да разбере, да се покае и да бъде изцелен?“

„Бремето на душата му за заблуждаващата се Юдея не трябваше да бъде носено напразно. Неговата мисия не трябваше да остане съвсем безплодна. Но злините, които се бяха умножавали в продължение на много поколения, не можеха да бъдат премахнати в неговите дни. През целия си живот той трябваше да бъде търпелив, смел учител — пророк на надежда, както и на погибел. Когато Божественият замисъл бъде най-последно осъществен, пълният плод на неговите усилия и на трудовете на всички Божии верни вестители щеше да се яви. Един остатък щеше да бъде спасен. За да се осъществи това, вестите на предупреждение и умоляване трябваше да бъдат отправяни към бунтовния народ, заяви Господ: „Докато градовете запустеят и останат без жители, и къщите — без човек, и земята стане съвсем пуста, и Господ отдалечи човеците, и запустението сред страната бъде голямо.“ Стихове 11, 12.

„Тежките съдби, които предстоеше да сполетят неразкаяните — война, изгнание, потисничество, загуба на власт и престиж между народите, — всичко това трябваше да дойде, за да бъдат доведени до покаяние онези, които биха разпознали в тях ръката на оскърбения Бог. Десетте племена на северното царство скоро щяха да бъдат разпръснати между народите и градовете им да останат запустели; опустошителните войски на враждебни народи щяха да връхлитат земята им отново и отново; дори Ерусалим накрая щеше да падне и Юда щеше да бъде отведен в плен; но Обетованата земя не трябваше да остане завинаги съвсем изоставена. Уверението на небесния посетител към Исая беше: „И ако остане още в нея една десета част, и тя пак ще бъде поразена; но както при теревинта и дъба, когато бъдат отсечени, пънът им остава в тях, така и святоото семе ще бъде нейният пън.“ Стих 13.

„Тази увереност в окончателното изпълнение на Божията цел вдъхна кураж в сърцето на Исая. Какво от това, ако земните сили се строят против Юда? Какво от това, ако Господният вестител среща противодействие и съпротива? Исая бе видял Царя, Господа на Силите; бе чул песента на серафимите: „Цялата земя е пълна с Неговата слава“; той имаше обещанието, че вестите на Йехова към отстъпилия Юда ще бъдат съпроводжани от изобличителната сила на Светия Дух; и пророкът бе укрепен за делото, което стоеше пред него. Стих 3. През цялото си дълго и тежко служение той носеше със себе си спомена за това видение. В продължение на шестдесет или повече години той стоеше пред юдовите чедра като пророк на надеждата, ставайки все по-смел и още по-смел в своите предсказания за бъдещия триумф на църквата.“ Пророци и царе, 307–310.